

บันทึก

เรื่อง ปัญหาการสั่งให้ออกจากราชการกรณีนายขุนทอง สิงคิวรรณ
ร้องทุกข์ว่าถูกสั่งให้ออกจากราชการโดยไม่เป็นธรรม

กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร) ได้
ส่งเรื่องดังกล่าวข้างบนให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็น โดยหนังสือที่ ๑๔๐๗๗/
๑๔๕๖ ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๖

กรณีปรากฏว่าเมื่อครั้งนายขุนทอง สิงคิวรรณ รับราชการเป็นปลัดอำเภอชั้นจัตวา
อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี มีกรณีต้องหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยจับนาย
สุข ล้วนันท์ ในข้อหาสมรู้กับคนร้ายปล้นทรัพย์บ้านนายพฯ แล้วทุบตีบังคับขู่เข็ญเอาเงิน ๖,๔๐๐
บาท กับยึดปืนมาแล้วบังคับให้ขายเอาเงินเป็นประโยชน์ส่วนตัวเสียกรรมมหาดไทยจึงให้จังหวัดตั้ง
กรรมการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย ตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ.๒๕๔๕ ผลของการสอบสวนปรากฏดังนี้ ๑. ข้อกล่าวหาว่านายขุนทองฯ ทุบตีบังคับขู่เข็ญเอา
เงินนั้นไม่เป็นความจริงดังข้อกล่าวหา ๒. ส่วนข้อที่ว่า ยึดปืนไปแล้วบังคับให้ขายเอาเงินเป็น
ประโยชน์ส่วนตัวได้ความว่า นายอำเภอได้สั่งให้นายขุนทองฯ แนะนำให้นายสุข ล้วนันท์ ขายปืน
เสีย ถ้าไม่ขายจะบังคับตามกฎหมาย เนื่องจากนายสุขเป็นผู้ประพฤติตนไม่สมควรโดยคบหา
สมาคมกับพวกผู้ร้ายไว้สนับสนุนความเป็นนักเลงของตน นายขุนทองจึงแนะนำนายสุขฯ ตาม
คำสั่งของนายอำเภอแต่นายสุขขายไม่ได้ จึงวิ่งเต้นขอให้นายขุนทองฯ ช่วยจัดการขาย นายขุนทอง
ฯ ได้ยืมเงินนายทองดี แสนใจงาม ชำระเป็นเงินค่าปืนให้นายสุขฯ ไปเป็นเงิน ๑,๗๐๐ บาท ตาม
ราคาที่นายสุขฯ ตกลงขาย แล้วนายขุนทองฯ ขายปืนนั้นให้ร้านปืนไปเป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท กำไรที่
ได้ ๓๐๐ บาท นายขุนทองฯ ได้มอบให้นายทองดี แสนใจงามไป คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า
กรณียังฟังไม่ได้ว่า นายขุนทองฯ ใช้อำนาจหน้าที่ในทางทุจริต แต่อาจเป็นทางให้เสียความเที่ยง
ธรรมและเกียรติศักดิ์ในหน้าที่ราชการ มีความผิดมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๔๕ ควรลงโทษตัดเงินเดือน ๑๐ % มีกำหนด ๓ เดือน ข้างหลวง
ประจำจังหวัดพิจารณาเห็นชอบด้วย และได้สั่งตัดเงินเดือนนายขุนทองฯ ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม
๒๕๕๒ เป็นต้นไป แล้วส่งสำนวนให้กรมมหาดไทยพิจารณา กรมมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า
พฤติการณ์ที่นายขุนทองฯ กระทำไปเป็นการอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการแสวงหาประโยชน์เพื่อ
ตนเองหรือผู้อื่น อันเป็นผิดวินัยต้องด้วยมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพล
เรือน พ.ศ.๒๕๔๕ จึงสั่งให้ออกจากราชการฐานมีมลทินมัวหมองตามความในมาตรา ๔๓ (ก)
แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว นายขุนทองฯ จึงได้ยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ขอให้พิจารณาให้ผู้ร้องได้
กลับเข้ารับราชการตามเดิม และขอให้ได้รับเงินเดือนระหว่างที่ถูกออกจากราชการด้วย

คณะกรรมการเรื่องรื้อร้องทุกข์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การสั่งให้ออกจากราชอาณาจักรฐานมีมลทินมัวหมองนั้น มาตรา ๔๓ (ก) บัญญัติให้ใช้แก่กรณีที่ข้าราชการต้องหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความเป็นสัจจะว่ากระทำความผิดที่จะถูกไล่ออกหรือปลดออก และการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้นได้แก่การกระทำความผิดระบุไว้ในมาตรา ๖๑ เท่านั้น ฉะนั้นหากกรมมหาดไทยเห็นว่าผู้ร้องมีมลทินมัวหมอง ก็ต้องเป็นมัวหมองในกรณีต้องหาตามที่มาตรา ๖๑ ระบุไว้ ไม่ใช่เป็นการกระทำที่ต้องด้วยมาตรา ๕๒ และเมื่อกรมมหาดไทยฟังว่าพฤติการณ์ของผู้ร้องต้องด้วยมาตรา ๕๒ อันเป็นการผิดวินัยแล้วก็ต้องลงโทษผู้ร้องฐานผิดวินัย จะสั่งให้ออกตามมาตรา ๔๓ (ก) หาได้ไม่ เพราะการสั่งให้ออกตามมาตรานี้ไม่ใช่เป็นการลงโทษฐานผิดวินัย ฉะนั้น ตามที่กรมมหาดไทยฟังว่าผู้ร้องกระทำความผิดวินัยต้องด้วยมาตรา ๕๒ แล้วสั่งให้ออกตามมาตรา ๔๓ (ก) จึงเป็นการไม่ถูกต้องตามกฎหมาย กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ส่งคำวินิจฉัยดังกล่าวนี้ให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณา กระทรวงมหาดไทยชี้แจงว่าการกระทำอันเป็นผิดวินัยตามมาตรา ๕๒ ก็อยู่ในลักษณะความผิดร้ายแรงตามมาตรา ๖๑ ฉะนั้น คำสั่งกรมมหาดไทยในเรื่องนี้จึงเป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงขอให้นายกรัฐมนตรีสั่งยกเรื่องรื้อร้องทุกข์เสีย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วประเด็นที่พึงพิจารณาในเรื่องนี้ก็คือ ปัญหาโต้แย้งระหว่างกระทรวงมหาดไทยกับคณะกรรมการเรื่องรื้อร้องทุกข์ในความหมายของคำว่า ทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เท่านั้น เพราะว่าถ้าเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้ตั้งกรรมการสอบสวนแล้ว คณะกรรมการเรื่องรื้อร้องทุกข์ก็มีโต้แย้งว่าจะสั่งให้ออกจากราชอาณาจักรตามมาตรา ๔๓ (ก) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๔๘๕ ไม่ได้ อันการกระทำได้จะเป็นการผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่นั้น ในเบื้องต้นการกระทำนั้นจะต้องเป็นการกระทำความผิดวินัยเสียก่อน ซึ่งในเรื่องนี้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๔๘๕ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๘ ว่า ข้าราชการพลเรือนผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๙ ถึงมาตรา ๕๙ ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิด (วินัย) ส่วนจะเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่นั้น สุดแล้วแต่ข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป อีกนัยหนึ่งการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้นหาใช่แต่เพียงที่ระบุไว้ในมาตรา ๖๑ เท่านั้นไม่ การกระทำความผิดตามมาตรา ๕๒ ที่เป็นปัญหาในเรื่องนี้อาจเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๖๑ ก็ได้

อาศัยเหตุดังกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่า สำหรับกรณีนายขุนทองสิงคิวรรณ นี้ เมื่อกรณีมีข้อหาว่าใช้ตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริตอันเป็นกรณีทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้ตั้งกรรมการสอบสวนปรากฏว่ามีมลทินมัวหมองแล้ว ก็ชอบที่จะสั่งให้ออกจากราชอาณาจักรฐานมีมลทินมัวหมองตามมาตรา ๔๓ (ก) ได้

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กรกฎาคม ๒๕๕๗